KOMMISSIONENS HENSTILLING Nr. 3018/79/EKSF

af 21. december 1979

om beskyttelse mod dumpet eller subsidieret import fra lande, der ikke tilhører Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER RETTER –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab, særlig artikel 74 og 86, og

ud fra følgende betragtning:

I medfør af traktatens artikel 74 er Kommissionen beføjet til i tilfælde af dumping, eller subsidier fra lande, der ikke tilhører Fællesskabet, at træffe alle forholdsregler i overensstemmelse med denne traktat og at rette alle nødvendige henstillinger til medlemsstaterne;

i henhold til traktatens artikel 86 har medlemsstaterne forpligtet sig til at lette Fællesskabet i varetagelsen af dets opgaver;

i betragtning af Kul- og Stålfællesskabets eksistens udgør nationale forholdsregler, selv i tilfælde af gensidig samordning, ikke en effektiv og passende beskyttelsesforanstaltning mod dumping eller subventioner, men risikerer tværtimod at hæmme det fælles markeds funktion og sætte de opnåede resultater på spil, herunder toldtariffen, der anvendes over for tredjelande;

af disse grunde anvender Kommissionen normalt sine beføjelser i medfør af artikel 74 og henstiller i påkommende tilfælde, at Fællesskabet træffer beskyttelsesforanstaltninger;

for at Kommissionen kan udøve sine beføjelser hurtigt og effektivt, er det hensigtsmæssigt at fastsætte visse procedureregler og at organisere samarbejdet mellem medlemslandene;

for på den ene side at undgå, at modsætningsforhold opstår mellem Kommissionens og medlemslandenes dispositioner og for på den anden side at sikre, at medlemslandene i tilfælde, hvor ingen fællesskabsinteresse berøres, kan træffe egnede forholdsregler til beskyttelse af en hjemlig produktion, bør det tillades, at nationale undersøgelses- og forsvarsforanstaltninger kan iværksættes efter konsultation i mangel af handling fra Fællesskabets side;

Kommissionen har, af disse årsager, ved henstilling 77/329/EKSF (1), senest ændret ved henstilling nr. 158/79/EKSF (2), vedtaget fælles regler om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab;

disse regler blev vedtaget i overensstemmelse med de bestående internationale forpligtelser, især dem, som følger af artikel VI i Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel (i det følgende benævnt GATT) og af den første aftale om anvendelsen af artikel VI i GATT (antidumpingkodeks af 1968);

de multilaterale handelsforhandlinger, som blev afsluttet i 1979, har ført til en ny aftale om anvendelsen af artikel VI i GATT (antidumpingkodeks af 1979) og en aftale om fortolkning og anvendelse af artikel VI, XVI og XXIII i GATT, som vedrører subsidier og udligningsforanstaltninger;

det er derfor hensigtsmæssigt at ændre fællesskabsbestemmelserne på baggrund af 1979-aftalerne, navnlig bestemmelserne heri vedrørende subsidier og eventuelle modforanstaltninger, konstatering af skade, især de kriterier, som skal anvendes, og de nye regler om årsagssammenhæng og regional beskyttelse, tilsagn og kontrollen hermed, gyldighedsperioden for midlertidig told samt eventuel anvendelse af antidumping- og udligningstold med tilbagevirkende kraft;

ved gennemførelsen af disse regler er det for at opretholde den ligevægt mellem rettigheder og forpligtelser, som det var hensigten at tilvejebringe ved disse aftaler, væsentligt, at Fællesskabet tager hensyn til sine vigtigste

(1) EFT nr. L 114 af 5. 5. 1977, s. 6.
(2) EFT nr. L 21 af 30. 1. 1979, s. 14.

handelspartneres fortolkning af reglerne, således som den fremgår af lovgivningen eller gældende praksis;

det er derfor ønskeligt, at reglerne for fastsættelse af den normale værdi affattes på en klar og tilstrækkelig detaljeret måde; det bør udtrykkeligt fastsættes, at den beregnede normale værdi kan lægges til grund, såfremt salg på eksportlandets eller oprindelseslandets hjemmemarked af en eller anden grund ikke udgør et passende grundlag for at fastslå, om der foreligger dumping; det er hensigtsmæssigt at give eksempler på forhold, som må anses for ikke at repræsentere normal handel, navnlig når en vare sælges til priser, som ligger under produktionsomkostningerne, eller når der finder transaktioner sted mellem parter, der er forretningsmæssigt forbundet, eller som har en kompensationsaftale; det er hensigtsmæssigt at angive de metoder, der kan anvendes til beregning af den normale værdi under sådanne omstændigheder;

det er hensigtsmæssigt at definere eksportprisen og at opregne de nødvendige justeringer, der skal foretages i de tilfælde, hvor det skønnes formålstjenligt at beregne denne pris ud fra den første pris på det frie marked;

for at gøre det muligt at foretage en passende sammenligning mellem eksportpris og normal værdi bør der gives retningslinjer for fastsættelsen af, hvilke justeringer der skal foretages for forskelle i fysiske egenskaber, mængder og salgsvilkår samt for forskelle i handelsled samt gøres opmærksom på, at bevisbyrden påhviler den person, der kræver sådanne justeringer;

udtrykket »dumpingmargen« bør præciseres, og Fællesskabets gældende praksis med hensyn til beregningsmetoder, når der er tale om varierende priser eller margener, bør kodificeres;

det synes formålstjenligt at fastsætte en tilstrækkelig detaljeret metode for beregning af subsidiernes størrelse;

det synes hensigtsmæssigt at forklare visse faktorer, som kan være relevante for konstatering af skade;

det er nødvendigt at fastsætte procedurerne for, hvorledes en person, der optræder på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet, som anser sig for skadet eller truet af dumpingimport eller subsidieret import, kan indgive en klage; det synes formålstjenligt at gøre det klart, at proceduren, såfremt klagen trækkes tilbage kan afsluttes, men ikke nødvendigvis behøver at blive det;

medlemsstaterne og Kommissionen bør samarbejde både med hensyn til oplysninger om forekomsten af dumping eller subsidier og deraf følgende skade og med hensyn til den efterfølgende undersøgelse af sagen på fællesskabsplan; der bør med henblik herpå finde konsultationer sted i et rådgivende udvalg;

de procedureregler, der skal følges under undersøgelsen, bør klart defineres, navnlig fællesskabsmyndighedernes og de berørte parters rettigheder og forpligtelser samt de omstændigheder, under hvilke de berørte parter kan få adgang til oplysninger, og kan anmode om at blive underrettet om de væsentlige kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale endelige foranstaltninger;

med henblik på at modvirke dumping bør der skabes mulighed for, at midlertidig told opkræves endeligt i de tilfælde, hvor det definitivt fastslås, at der foreligger dumping og skade, selv når der af særlige årsager ikke er truffet afgørelse om at pålægge en endelig antidumpingtold;

det er væsentligt, at der fastlægges fælles regler for anvendelsen af antidumping- og udligningstold for at sikre nøjagtig og ensartet opkrævning af denne; i betragtning af denne tolds karakter kan disse regler afvige fra reglerne for opkrævning af normal importtold;

det er hensigtsmæssigt at fastsætte åbne og passende procedurer med henblik på en fornyet undersøgelse af de foranstaltninger, der er truffet, og med henblik på genoptagelse af en undersøgelse, når omstændighederne kræver det;

der bør fastlægges passende procedurer for behandling af anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold;

denn henstilling bør ikke være til hinder for vedtagelsen af særlige foranstaltninger, når dette ikke er i modstrid med Fællesskabets forpligtelser i henhold til GATT;

Rådet har på Det europæiske økonomiske Fællesskabs vegne benyttet denne lejlighed til at foretage en generel omarbejdelse og en sproglig forenkling samt en konsolidering af EØF-reglerne om beskyttelse mod dumpet eller subsidieret import, nu nedfældet i forordning (EØF) nr. 3017/79 [1];

det er hensigtsmæssigt at drage omsorg for, at bestemmelserne vedrørende udenrigshandelen er så ensartede som muligt i de to Fællesskaber; det bør derfor fastsættes, at principperne og definitionerne indeholdt i forordning (EØF) nr. 3017/79;

hvad angår beslutningsprocessen må der tages hensyn til de to traktaters forskellige udformning, der samtidig er i størst mulig overensstemmelse med bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 3017/79 –

---

[1] Se side 1 i denne Tidende.

FØLGENDE HENSTILLING:

Artikel 1

Anvendelse

Denne henstilling indeholder bestemmelser vedrørende beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab.

Artikel 2

Dumping

A. PRINCIP

1. En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.

2. En indført vare betragtes som en dumpingvare, når dens eksportpris til Fællesskabet er lavere end den normale værdi af samme vare.

B. NORMAL VÆRDI

3. I denne henstilling forstås ved den normale værdi:

a) den sammenlignelige pris, der faktisk er betalt eller skal betales i normal handel for samme vare til forbrug i eksport- eller oprindelseslandet, eller

b) såfremt samme vare ikke sælges i normal handel på eksportlandets eller oprindelseslandets hjemmemarked, eller såfremt et sådant salg ikke muliggør en passende sammenligning:

   i) den sammenlignelige pris for samme vare, når denne udføres til et tredjeland, idet denne pris kan være den højeste eksportpris, men bør være en repræsentativ pris, eller

   ii) den beregnede værdi, dvs. omkostningerne i normal handel, til materialer og fremstilling i oprindelseslandet plus en rimelig margen for generalomkostninger og fortjeneste; som hovedregel og under forudsætning af, at der normalt opnås fortjeneste ved salg af varer inden for samme generelle kategori på oprindelseslandets hjemmemarked, må tillægget for fortjenesten ikke overstige denne normale fortjeneste. I andre tilfælde fastsættes tillægget på et rimeligt grundlag under anvendelse af tilgængelige oplysninger.

4. Er der rimeligt grundlag for at tro eller nære mistanke om, at den pris, som en vare faktisk sælges til med henblik på forbrug i oprindelseslandet, er lavere end alle omkostninger, både faste og variable, der sædvanligvis er påløbet under dens produktion, kan salg til sådanne priser anses for ikke at have fundet sted i normal handel, såfremt dette salg:

a) har fundet sted over et længere tidsrum, og der er tale om betydelige mængder, samt

b) ikke sker til priser, som gør det muligt i normal handel at dække samtlige omkostninger inden for en rimelig tidsfrist.

Under sådanne omstændigheder kan den normale værdi fastsættes på grundlag af det øvrige salg på hjemmemarkedet, som har fundet sted til priser, som ikke er lavere end produktionsomkostningerne, eller på grundlag af eksportsalget til tredjelande eller på grundlag af den beregnede værdi eller ved at foretage en justering af ovennævnte pris, der er lavere end produktionsomkostningerne, således at tabet udlignes, og der tilvejebringes en rimelig fortjeneste. Denne beregning af den normale værdi baseres på tilgængelige oplysninger.

5. I tilfælde af indførsel fra lande uden markedsøkonomi og særligt lande, på hvilke forordning (EØF) nr. 2532/78 (1) og (EØF) nr. 925/79 (2) finder anvendelse, fastsættes den normale værdi på en hensigtsmæssig og ikke urimelig måde efter et af følgende kriterier:

a) den pris, hvortil samme vare fra et tredjeland med markedsøkonomi faktisk sælges

   i) til forbrug på dette lands hjemmemarked,

   eller

   ii) til andre lande, herunder Fællesskabet,

   eller

b) den beregnede værdi af samme vare i et tredjeland med markedsøkonomi,

   eller

c) såfremt hverken priserne eller den beregnede værdi i henhold til litra a) eller b) udgør et egnet grundlag, den pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales i Fællesskabet for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig fortjenestmargen.

---

(1) EFT nr. L 306 af 31. 10. 1978, s. 1.
(2) EFT nr. L 131 af 29. 5. 1979, s. 1.

6. a) Indføres en vare ikke direkte fra oprindelseslandet, men udføres til Fællesskabet fra et andet land, er den normale værdi den sammenlignelige pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales for samme vare på enten eksportlandets eller oprindelseslandets hjemmemarked. Sidstnævnte kunne for eksempel være et egnet grundlag, såfremt varen blot forsendes i transit gennem eksportlandet, eller hvis sådanne varer ikke produceres i eksportlandet, eller når der ikke findes nogen sammenlignelig pris for disse varer i eksportlandet.

b) Hvor flere leverandører fra et eller flere lande er involverede og det anses for hensigtsmæssigt at fastlægge et basisprissystem, skal den normale værdi fastsættes på grundlag af den laveste normale værdi i leverandørlandet, eller i lande hvor normale konkurrencebetingelser er gældende.

7. For så vidt angår fastsættelsen af den normale værdi, kan transaktioner mellem parter, som er forretningsmæssigt forbundet, eller som har en kompensationsaftale, anses for ikke at finde sted i normal handel, medmindre Kommissionen finder det godtgjort, at de pågældende priser og omkostninger kan sammenlignes med dem, der indgår i transaktioner mellem parter, hvor der ikke består en sådan forbindelse.

C. EKSPORTPRIS

8. a) Eksportprisen er den pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales for den vare, der sælges til eksport til Fællesskabet.

b) Findes der ingen eksportpris, eller viser det sig, at der eksisterer en forretningsforbindelse eller kompensationsaftale mellem eksportør og importør eller en tredjemand, eller hvis den pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales for varen, der er solgt til eksport til Fællesskabet, af andre grunde ikke kan anvendes, kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, til hvilken den indførte vare første gang videresælges til en uafhængig køber, eller hvis varen ikke videresælges til en uafhængig køber eller ikke videresælges i den tilstand, hvori den er indført, på et hvilket som helst rimeligt grundlag. I så fald foretages der justeringer under hensyn til samtlige omkostninger, der er påløbet mellem indførsel og videresalg, herunder samtlige skatter og afgifter, samt til en rimelig fortjenstmargen.

Ved sådanne justeringer tages særligt hensyn til følgende faktorer:

i) normale transport-, forsikrings-, håndterings-, laste- og losseomkostninger samt andre omkostninger,

ii) told, antidumpingtold samt andre afgifter, der skal betales i importlandet ved indførsel eller salg af varerne,

iii) en rimelig margen til generalomkostninger og fortjeneste og/eller enhver form for provision, som normalt betales eller aftales.

D. SAMMENLIGNING

9. For at der kan foretages en passende sammenligning, skal der for eksportprisen og den normale værdi anvendes et ensartet sammenligningsgrundlag for så vidt angår varens fysiske egenskaber, mængder samt salgsvilkår. De skal normalt sammenlignes i samme handelsled, fortrinsvis ab fabrik, og på tidspunkter, der ligger så tæt op ad hinanden som muligt.

10. Er der ikke tale om et ensartet sammenligningsgrundlag for eksportprisen og den normale værdi for så vidt angår de i stk. 9 nævnte faktorer, skal der i hvert enkelt tilfælde alt efter omstændighederne tages behørigt hensyn til forskelle, der påvirker prisernes sammenlignelighed. Såfremt en berørt part anmoder om en sådan hensyntagen, må den bevise, at dens anmodning er berettiget. Med hensyn til fastsættelsen af justeringerne anvendes følgende retningslinjer:

a) forskelle i varens fysiske egenskaber: justeringerne baseres normalt på den virkning, som sådanne forskelle har på markedsværdien i oprindelses- eller eksportlandet; såfremt der ikke foreligger oplysninger om priserne på hjemmemarkedet i det pågældende land, eller såfremt sådanne oplysninger ikke giver mulighed for en passende sammenligning, baseres beregningen på de produktionsomkostninger, der har ført til disse forskelle;

b) forskelle i mængde: justeringerne foretages, såfremt en prisforskel helt eller delvis skyldes:

i) enten mængderabatter, der frit er givet inden for normal handel i en forudgående repræsentativ periode, normalt ikke under seks måneder, og for en væsentlig del, normalt ikke under 20 % af det samlede salg af den pågældende vare på hjemmemarkedet eller i givet fald på et tredjelands marked; opsatte rabatter kan tillades, såfremt de bygger på en fast praksis i forudgående perioder eller på en forpligtelse til at overholde de betingelser, der kræves for at opnå en opsat rabat,

ii) eller omkostningsbesparelser ved produktion af forskellige mængder.

Såfremt eksportprisen er baseret på mængder, der er mindre end den mindste mængde, der sælges på hjemmemarkedet eller i givet fald til tredjelande, foretages justeringerne imidlertid således, at de afspejler den højeste pris, hvortil den mindste mængde sælges på hjemmemarkedet eller i givet fald på et tredjelands marked;

c) forskelle i salgsvilkår: justeringerne begrænses normalt til forskelle, som har direkte tilknytning til det pågældende salg og for eksempel omfatter forskelle i afgifter og indirekte beskatning, kreditvilkår, kautioner, garantier, teknisk bistand, kundeservice, provisioner eller løn til sælgere samt emballerings-, transport-, forsikrings-, håndterings-, laste- og losseomkostninger samt andre omkostninger; der vil almindeligvis ikke blive foretaget justeringer for forskelle i administrative og generelle omkostninger, herunder forsknings- og udviklingsomkostninger, eller reklame; omfanget af disse justeringer fastsættes normalt på grundlag af omkostningerne ved disse forskelle for sælgeren, idet deres virkning på varens værdi dog også kan tages i betragtning;

d) forskelle i handelsled: er der ikke tale om salg i samme handelsled, eller er salget for ringe til at kunne betragtes som repræsentativt, baseres de justeringer, der skal foretages for salg i forskellige handelsled, på de omkostninger, som direkte kan tilskrives denne forskel;

e) fordeling af omkostningerne: normalt baseres alle omkostningsberegninger på tilgængelige regnskabsmæssige oplysninger, almindeligvis og om nødvendigt fordelt proportionalt med omsætningen for hver vare og hvert marked, der tages i betragtning.

11. En vare må ikke betragtes som dumpingvare, fordi den er fritaget for afgifter eller skatter, der pålægges samme vare, når denne er bestemt til forbrug i oprindelses- eller eksportlandet, eller fordi sådanne afgifter eller skatter tilbagebetales.

E. »SAMME VARE«

12. I denne henstilling forstås ved udtrykket »samme vare« en vare, som er identisk med, dvs. i enhver henseende mage til den omhandlede vare, eller, såfremt en sådan vare ikke findes, en anden vare, der har egenskaber, som ligger tæt op ad den pågældende vares.

F. »DUMPINGMARGEN«

13. a) Ved »dumpingmargen« forstås det beløb, hvormed den normale værdi overstiger eksportprisen.

b) Når der er tale om varierende priser, kan dumpingmargenen fastsættes for hver enkelt transaktion eller ud fra de hyppigst anvendte priser, de repræsentative priser eller de vejede gennemsnitspriser.

c) Når der er tale om varierende dumpingmargener, kan der beregnes et vejet gennemsnit af disse.

Artikel 3

Subsidier

1. Der kan indføres udligningstold med henblik på at udligne subsidier, der i oprindelses- eller eksportlandet ydes direkte eller indirekte til fremstilling, produktion, eksport eller transport af enhver vare, hvis overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.

2. Eksportsubsidier omfatter den i bilaget anførte praksis, men er ikke begrænset hertil.

3. En vares fritagelse for importafgifter eller indirekte skatter, som defineret i noterne til bilaget til denne forordning, der faktisk opkræves for samme vare, når denne er beregnet til forbrug i oprindelses- eller eksportlandet, eller tilbagebetalingen af sådanne afgifter eller skatter, betragtes ikke som subsidier for så vidt angår denne henstilling.

4. a) Subsidiernes størrelse beregnes pr. enhed af den subsidierede vare, der er udført til Fællesskabet.

b) Ved beregningen af subsidiernes størrelse fratrækkes det samlede subsidiebeløb følgende elementer:

i) ethvert ansøgningsgebyr eller andre omkostninger der nødvendigvis påløber med henblik på at opnå ret til eller få ydet subsidier;

ii) eksportafgifter, told eller andre afgifter, der opkræves ved udførsel af varen til Fællesskabet med særligt henblik på at udligne subsidierne.

Såfremt en berørt part kræver et fradrag skal den bevise, at kravet er berettiget.

c) Når subsidier ikke ydes med henvisning til fremstillede, producerede, eksporterede eller transporterede mængder, beregnes subsidiernes størrelse ved en hensigtsmæssig fordeling af deres værdi efter omfanget af produktionen eller udførslen af den pågældende vare i et passende tidsrum. Dette tidsrum skal normalt være modtagerens regnskabsår. Såfremt subsidiet er baseret på erhvervelsen, eller fremtidig erhvervelse af kapitalgoder, svarer perioden til en rimelig afskrivningsperiode, bortset fra tilfælde, hvor aktiverne ikke forringes i værdi, i hvilket tilfælde subsidiet sidestilles med et rentefrit lån.

d) Værdien af subsidier til lån eller garantier betragtes almindeligvis som forskellen mellem de renter, der betales eller skal betales af modtageren, og de normale markedsrenter, der faktisk skal betales på lignende lån eller garantier.

e) I tilfælde af indførsel fra lande uden markedsøkonomi, særlig fra de lande, på hvilke forordning (EØF) nr. 2532/78 og nr. 925/79 finder anvendelse, kan subsidiers størrelse beregnes på en hensigtsmæssig og ikke urimelig måde, ved at sammenligne eksportprisen som beregnet i overensstemmelse med artikel 2, stk. 8, med den normale værdi som fastsat i henhold til artikel 2, stk. 5. Artikel 2, stk. 10, anvendes med henblik på en sådan sammenligning.

f) Når der er tale om forskellige subsidiebeløb, kan der beregnes vejede gennemsnit.

Artikel 4

Skade

1. En konstatering af, om der foreligger skade, foretages kun såfremt dumpingimporten eller den subsidierede import gennem virkningerne af dumping eller subsidier, forvolder skade, dvs. forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en sådan erhvervsgren. Skader forvoldt af andre faktorer, såsom omfang af og priser på import der ikke er dumped eller subsidieret, eller nedgang i efterspørgslen, som enkeltvis eller samlet ligeledes har en skadelig indvirkning på erhvervsgrenen i Fællesskabet, må ikke tilskrives dumpingimporten eller den subsidierede import.

2. En undersøgelse af om der foreligger skade, omfatter følgende faktorer, idet dog hverken en enkelt eller flere af disse nødvendigvis er udslaggivende for afgørelsen:

a) omfanget af dumpingimporten eller den subsidierede import, især når den er steget betydeligt enten absolut eller i forhold til produktionen eller forbruget i Fællesskabet;

b) priserne på dumpingimporten eller den subsidierede import, især når der tilbydes en væsentlig lavere pris i forhold til prisen for samme vare i Fællesskabet;

c) følgevirkningerne for den pågældende erhvervsgren vurderet på baggrund af de faktiske eller mulige tendenser inden for relevante økonomiske faktorer såsom:
   — produktion
   — kapacitetsudnyttelse
   — lagre
   — salg
   — markedsandel
   — priser (dvs. pristryk eller hindring af prisstigninger, som ellers ville have fundet sted)
   — fortjeneste
   — forrentning af investeret kapital
   — likviditet
   — beskæftigelse.

3. En konstatering af, om der foreligger trussel om skade, kan kun finde sted, når det er sandsynligt, at en særlig situation udvikler sig til en faktisk skade. Der kan i den forbindelse tages hensyn til faktorer såsom:

a) stigningstakten i dumpingeksporten eller den subsidierede eksport til Fællesskabet;

b) eksportpotentiel, der allerede eksisterer, eller som vil kunne udnyttes i den nærmeste fremtid, i oprindelses- eller eksportlandet, samt sandsynligheden for, at den deraf følgende eksport vil gå til Fællesskabet;

c) subsidiernes art samt de eventuelle deraf følgende virkninger for handelen.

4. Virkningen af dumpingimporten eller den subsidierede import vurderes i forhold til Fællesskabets produktion af samme vare, når der foreligger oplysninger, der muliggør en afgrænsning af denne produktion. Kan Fællesskabets produktion af samme vare ikke klart afgrænses, vurderes virkningen af dumpingimporten eller den subsidierede import i forhold til produktionen af den snævrest mulige varegruppe eller det mindste varesortiment, der omfatter samme produkt, og for hvilken de nødvendige oplysninger kan fremskaffes.

5. Ved udtrykket »erhvervsgren i Fællesskabet« forstås samtlige fællesskabsproducenter af samme vare eller de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del af den samlede fællesskabsproduktion af sådanne varer, med undtagelse af følgende tilfælde:

— når producenterne står i forbindelse med eksportørerne eller importørerne eller selv er importører af den vare, der påstås at være en dumpingvare eller en subsidieret vare, kan der ved »erhvervsgren i Fællesskabet« forstås de øvrige producenter;

— under ganske særlige omstændigheder kan Fællesskabet, for så vidt angår den pågældende produktion, inddeles i to eller flere konkurrerende markeder, og producenterne inden for hvert enkelt marked kan betragtes som en erhvervsgren i Fællesskabet, når

a) producenterne inden for et sådant marked sælger hele eller næsten hele deres produktion af den pågældende vare på dette marked, og

b) når producenter af denne vare, som har deres virksomhed andetsteds i Fællesskabet, ikke i væsentlig grad dækker efterspørgslen på det pågældende marked.

Under sådanne omstændigheder kan der være tale om skade, selv om en betydelig del af den samlede erhvervsgren i Fællesskabet ikke har lidt skade, under forudsætning af, at dumpingimporten eller den subsidierede import er koncentreret på et sådant isoleret marked; og endvidere, at producenterne af hele eller næsten hele produktionen på et sådant marked skades af dumpingimporten eller den subsidierede import.

Artikel 5

Klage

1. Enhver fysisk eller juridisk person samt enhver sammenslutning uden status som juridisk person, som optræder på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet, der anser sig for skadet eller truet af dumpingimport eller subsidieret import, kan indgive en skriftlig klage.

2. Klagen skal indeholde tilstrækkelige beviser for forekomsten af dumping eller subsidiering og den deraf følgende skade.

3. Klagen kan indgives til Kommissionen eller til en medlemsstat, der skal videresende den til Kommissionen. Denne sender medlemsstaterne en genpart af enhver klage, som den modtager.

4. Klagen kan trækkes tilbage, hvorved proceduren kan afsluttes, medmindre en sådan afslutning ikke vil være i Fællesskabets interesse.

5. Bliver det efter konsultationer klart, at klagen ikke indeholder tilstrækkelige beviser til at begrunde en igangsættelse af en undersøgelse, får klageren meddelelse herom.

6. Når en medlemsstat i tilfælde, hvor der ikke foreligger nogen klage, besidder tilstrækkelige beviser både med hensyn til dumping eller subsidiering og deraf følgende skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, underretter den straks Kommissionen om disse beviser.

Artikel 6

Konsultationer

1. Enhver konsultation, der er omhandlet i denne henstilling, finder sted i et rådgivende udvalg, sammensat af repræsentanter for samtlige medlemsstater og med en repræsentant for Kommissionen som formand. Konsultationer indledes omgående på begæring af en medlemsstat eller på Kommissions initiativ.

2. Udvalget indkaldes af formanden. Denne giver så hurtigt som muligt medlemsstaterne alle nødvendige oplysninger.

3. Konsultationerne kan om fornødent ske skriftligt; i så tilfælde underretter Kommissionen medlemsstaterne, som inden udløbet af en fastsat frist kan afgive udtalelse eller anmode om mundtlig konsultation.

4. Konsultationerne omfatter især:

a) forekomsten af dumping eller subsidier samt den margen eller det beløb, der er tale om;

b) den foreliggende skade og dennes omfang;

c) årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten eller den subsidierede import og skaden;

d) de foranstaltninger, der under de givne omstændigheder er egnede til at forebygge eller afhjælpe den af dumping eller subsidier forvoldte skade, samt de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af disse foranstaltninger.

Artikel 7

Iværksættelse og videreførelse af undersøgelsen

1. Bliver det efter konsultationer klart, at der foreligger tilstrækkelige beviser til at berettige iværksættelsen af en undersøgelse, skal Kommissionen omgående:

a) give meddelelse om iværksættelsen af en undersøgelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende;* i denne meddelelse oplyses det, hvilken vare og hvilke lande der er tale om, der gives et sammendrag af de modtagne oplysninger, og det fastsættes, at alle relevante oplysninger skal meddeles Kommissionen; endvidere angives der en frist, inden for hvilken de berørte parter kan give deres mening til kende skriftligt og kan anmode om at blive hørt mundtligt af Kommissionen i henhold til stk. 5;

b) underrette de eksportører og importører, som Kommissionen ved er berørt heraf, samt repræsentanter for eksportlandet og klagerne;

c) indlede undersøgelsen på fællesskabsniveau i samarbejde med medlemsstaterne; en sådan undersøgelse omfatter både dumping eller subsidiering og den deraf følgende skade og gennemføres i overensstemmelse med stk. 2–8.

2. a) Kommissionen søger at indhente alle de oplysninger, som den finder nødvendige, og, såfremt den skønner det hensigtsmæssigt, undersøger og efterprøver dokumentationen hos importører, eksportører, handlende, repræsentanter, producenter samt erhvervssammenslutninger og -organisationer.

b) Hvor det viser sig nødvendigt foretager Kommissionen efter konsultationer undersøgelser i tredjelande, forudsat at de berørte virksomheder giver deres samtykke hertil, samt at regeringen i det pågældende land er blevet officielt underrettet herom og ikke modsætter sig det. Kommissionen bistås af embedsmænd fra de medlemsstater, der anmoder herom.

3. a) Kommissionen kan anmode medlemsstaterne om:

— at indsende oplysninger;

— at foretage den nødvendige efterprøvning og kontrol, særlig hos importører, handlende og producenter inden for Fællesskabet;

— at foretage undersøgelser i tredjelande, forudsat at de berørte virksomheder giver deres samtykke hertil, samt at regeringen i det pågældende land er blevet officielt underrettet herom og ikke modsætter sig det.

b) Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme Kommissionens anmodninger. De meddeler denne de ønskede oplysninger samt resultaterne af den foretagne efterprøvning og kontrol eller de foretagne undersøgelser.

c) Kommissionen sender omgående disse oplysninger til de øvrige medlemsstater.

d) Kommissionens tjenestemænd kan på Kommissionens eller på en medlemsstats begæring bistå embedsmænd fra medlemsstaterne i udøvelsen af deres funktion.

4. a) Klageren og de importører og eksportører, der vides berørt, samt repræsentanterne for eksportlandet kan få kendskab til alle de oplysninger, som de parter, der er berørt af en undersøgelse, har stillet til rådighed for Kommissionen, undtagen interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i Fællesskabet eller dets medlemsstater, forudsat at disse oplysninger har betydning for varetagelsen af deres interesser og ikke er fortrolige som omtalt i artikel 8, og forudsat at Kommissionen anvender dem i undersøgelsen. Med henblik herpå indgiver de pågældende en skriftlig anmodning til Kommissionen med angivelse af, hvilke oplysninger der ønskes.

b) Eksportører og importører af den vare, som omfattes af undersøgelsen, og repræsentanter for oprindelseslandet, såfremt der er tale om subsidier, kan anmode om at blive underrettet om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale pålæggelse af endelig told eller endeligt at opkræve beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told.

c) i) Anmodninger om oplysninger i henhold til litra b):

aa) indsendes skriftligt til Kommissionen,

bb) indeholde en præcisering af, om hvilke punkter der søger oplysninger,

cc) i de tilfælde, hvor der er pålagt en midlertidig told, være modtaget senest en måned efter offentliggørelsen af en sådan tolds indførelse.

ii) Oplysningerne kan gives enten mundtligt eller skriftligt, afhængigt af hvad Kommissionen skønner hensigtsmæssigt. De foregriber ikke senere afgørelser, som Kommissionen måtte træffe. Fortrolige oplysninger behandles i overensstemmelse med artikel 8.

iii) Oplysningerne skal normalt gives senest 15 dage, inden Kommissionen vedtager en henstilling om endelige foranstaltninger i henhold til artikel 12. Bemærkninger, der fremsættes, efter at oplysningerne er givet, tages kun i betragtning, såfremt de er modtaget inden for en periode, som Kommissionen fastsætter i hvert enkelt tilfælde, og som skal være på mindst 10 dage, idet der tages passende hensyn til sagens hastende karakter.

5. Kommissionen kan høre de berørte parter. Disse skal høres, når de inden for den frist, der er fastsat i den i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* offentliggjorte meddelelse, skriftligt anmoder om en sådan høring og i den forbindelse godtgør, at de er en impliceret part, der sandsynligvis vil blive berørt af resultatet af proceduren, samt at der er særlige grunde til, at de bør høres mundtligt.

6. Desuden giver Kommissionen efter anmodning de direkte berørte parter lejlighed til at mødes, for at modstridende synspunkter og eventuelle modargumenter kan blive fremlagt. Herved tager den hensyn til nødvendigheden af at bevare oplysningernes fortrolige karakter og at sikre parternes interesser. Ingen af parterne er forpligtet til at deltage i et møde, og deres udeblivelse skal ikke være til skade for deres sag.

7. a) Bestemmelserne i denne artikel udelukker ikke, at Kommissionen træffer foreløbige afgørelser eller omgående anvender midlertidige foranstaltninger.

b) Såfremt en af de berørte parter eller et af de berørte tredjelande nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele sådanne inden for en rimelig frist eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der på grundlag af de tilgængelige oplysninger træffes foreløbige eller endelige, positive eller negative afgørelser.

8. En antidumping- eller udligningsprocedure er ikke til hinder for fortoldningen af den pågældende vare.

9. En procedure indstilles enten ved, at den afsluttes, eller ved at der træffes endelige foranstaltninger. Den indstilles normalt inden for et år efter procedurens iværksættelse.

10. Hvor der ikke foretages en undersøgelse på fællesskabsplan, kan en medlemsstat, efter konsultationer, undersøge sagen på nationalt plan; medlemsstaten skal i så fald underrette Kommissionen, sende den resultatet af en sådan undersøgelse samt foretage konsultationer før den træffer nogen foranstaltning.

Artikel 8

Fortrolighed

1. De i medfør af denne henstilling modtagne oplysninger kan kun anvendes til det formål, hvortil de er indhentet.

2. a) Kommissionen og medlemsstaterne samt personer i disses tjeneste må ikke videregive oplysninger, som de har modtaget i medfør af denne henstilling, og som ifølge deres natur er fortrolige eller er meddelt fortroligt af en af parterne i en antidumping- eller udligningsundersøgelse, medmindre den part, der har givet oplysningerne, udtrykkeligt har givet tilladelse hertil.

b) Ved enhver anmodning om fortroling behandling angives det, hvorfor oplysningerne er fortrolige, og der vedlægges et ikke -fortroligt sammendrag af sådanne oplysninger, eller en begrundelse for, hvorfor der ikke kan foretages et sammendrag af oplysningerne.

3. I almindelighed betragtes oplysninger som fortrolige, når videregivelsen heraf sandsynligvis vil være til betydelig skade for den, der har givet eller er kilde til oplysningerne.

4. Viser det sig imidlertid, at en anmodning om fortrolig behandling ikke er berettiget, og at den, der giver oplysningerne, hverken er villig til at offentliggøre oplysningerne eller at tillade, at de offentliggøres i store træk eller i forkortet form, kan disse oplysninger lades ude af betragtning.

5. Denne artikel udelukker ikke, at fællesskabsmyndighederne videregiver generelle oplysninger og navnlig begrundelserne for de i medfør af denne henstilling trufne afgørelser. Ved en sådan videregivelse tages der hensyn til de berørte parters berettigede interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke røbes.

Artikel 9

Afslutning af proceduren, når beskyttelsesforanstaltninger er unødvendige

1. Viser det sig efter konsultationer, at beskyttelsesforanstaltninger er unødvendige, afsluttes proceduren af Kommissionen.

2. Kommissionen underretter repræsentanterne for oprindelses- eller eksportlandet og de parter, der vides berørt, og bekendtgør afslutningen af proceduren i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* med angivelse af de tilgrundliggende konklusioner samt en kortfattet begrundelse herfor.

Artikel 10

Tilsagn

1. Gives der i løbet af en procedure tilsagn, som Kommissionen efter konsultationer kan godtage, kan antidumping-/antisubsidieproceduren afsluttes af Kommissionen, uden at der pålægges midlertidig eller endelig told. Der gives oplysninger og offentliggøres med-

delelse herom i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2. En sådan afslutning af proceduren udelukker ikke endelig opkrævelse af beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, i medfør af artikel 12, stk. 2.

2. De i stk. 1 omhandlede tilsagn er tilsagn, der indebærer, at:

a) oprindelses- eller eksportlandets regering ophæver eller begrænser subsidieordningen eller træffer andre foranstaltninger vedrørende dens skadelige virkninger;

b) priserne ændres, eller udførslerne indstilles i et sådant omfang, at Kommissionen finder det godtgjort, at enten dumpingmargenen eller subsidieydelsen eller de heraf følgende skadelige virkninger er opkrævet. Ydes der subsidier, skal oprindelses- eller eksportlandet give sit samtykke hertil.

3. Kommissionen kan foreslå, at der gives tilsagn, men udebliver tilbud herom eller efterkommes en opfordring hertil ikke, skal dette ikke være til skade for sagens behandling. Fortsætter dumpingimporten eller den subsidierede import, kan dette tages som bevis for, at der sandsynligvis vil indtræde trussel om skade.

4. Accepteres disse tilsagn, fuldføres undersøgelsen vedrørende skaden alligevel, såfremt Kommissionen efter konsultationer træffer afgørelse herom, eller, for så vidt angår dumping, såfremt eksportører, som repræsenterer en væsentlig procentdel af den berørte handel, eller, for så vidt angår subsidier, oprindelses- eller eksportlandet anmoder herom. Konstaterer Kommissionen efter konsultationer i et sådant tilfælde, at der ikke foreligger skade, bortfalder tilsagnet uden videre. Hvor det hovedsagelig skyldes tilsagn, at der ikke er konstateret trussel om skade, kan Kommissionen kræve, at det pågældende tilsagn opretholdes.

5. Kommissionen kan kræve, at alle parter, hvis tilsagn er blevet godtaget, periodisk afgiver oplysninger vedrørende opfyldelsen af sådanne tilsagn og tillader efterprøvelse af relevante oplysninger. Imødekommes sådanne krav ikke, anses det for misligholdelse af tilsagnet.

6. Trækkes et tilsagn tilbage, eller har Kommissionen grund til at formode, at det er blevet misligholdt, og at yderligere undersøgelser er påkrævet, underretter den straks medlemsstaterne og genoptager proceduren. Findes det af hensyn til fællesskabets interesser påkrævet, at der gribes ind, iværksætter den desuden omgående om fornødent midlertidige foranstaltninger under anvendelse af de tilgængelige oplysninger.

Artikel 11

Midlertidig told

1. Fremgår det af en foreløbig undersøgelse, at der er tale om dumping eller subsidier, og foreligger der tilstrækkelig bevis for deraf følgende skade; og findes det af hensyn til Fællesskabets interesser desuden påkrævet, at der gribes ind for at hindre, at der forvoldes skade under proceduren, pålægger Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ en midlertidig antidumping- eller udligningstold. I sådanne tilfælde betinges de pågældende varers overgang til fri omsætning i Fællesskabet af en sikkerhedsstillelse på størrelse med den midlertidige told, hvis endelige opkrævning afgøres ved Kommissionens efterfølgende henstilling i henhold til artikel 12, stk. 2.

2. Kommissionen træffer sådanne midlertidige foranstaltninger efter konsultationer eller i yderst hastende tilfælde, efter at have underrettet medlemsstaterne. I sidstnævnte tilfælde finder der konsultationer sted senest ti dage efter, at medlemsstaterne er blevet underrettet om Kommissionens afgørelse.

3. Når en medlemsstat har anmodet om, at Kommissionen omgående griber ind, træffer denne inden højst fem arbejdsdage efter anmodningens modtagelse afgørelse om, hvorvidt der skal pålægges en midlertidig antidumping- eller udligningstold.

4. Kommissionens afgørelse om ikke at pålægge midlertidig told udelukker ikke, at der på et senere tidspunkt kan pålægges en sådan told, enten på begæring af en medlemsstat, når der foreligger nye forhold, eller på Kommissionens initiativ.

5. Midlertidig told har en gyldighedsperiode på højst fire måneder. Gyldighedsperioden for midlertidig antidumpingtold kan forlænges med to måneder, såfremt eksportører, der repræsenterer en væsentlig procentdel af den berørte handel, fremsætter begæring herom, eller såfremt de efter en hensigtserklæring fra Kommissionen ikke fremsætter indvendinger herimod.

6. Efter udløbet af gyldighedsperioden for den midlertidige told frigives sikkerheden hurtigst muligt, såfremt Kommissionen ikke har henstillet dens endelige opkrævning.

Artikel 12

Endelige foranstaltninger

1. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger dumping eller subsidier samt deraf følgende skade, og findes det af hensyn til Fællesskabets interesser påkrævet, at Fællesskabet griber ind, skal Kommissionen efter konsultationer henstille, at en endelig antidumping- eller udligningstold pålægges.

2. a) Er der anvendt en midlertidig told, henstiller Kommissionen uafhængigt af, om der skal pålægges en endelig antidumping- eller udligningstold, i hvilket omfang den midlertidige told skal opkræves endeligt.

b) Der træffes ikke afgørelse om at opkræve denne told endeligt, medmindre det af den endelige konstatering af de faktiske forhold fremgår, at der foreligger dumping eller subsidier samt deraf følgende skade. »Skade« indbefatter i den forbindelse ikke væsentlig forsinkelse i oprettelsen af en erhvervsgren i Fællesskabet eller trussel om væsentlig skade, medmindre det konstateres, at der, såfremt der ikke var blevet indført midlertidige foranstaltninger, ville være opstået væsentlig skade.

Artikel 13

Generelle toldbestemmelser

1. Såvel midlertidig som endelig antidumping- eller udligningstold indføres efter en henstilling fra Kommissionen.

2. En sådan henstilling indeholder især oplysninger om størrelsen og arten af den pålagte told, den omfattede vare, oprindelses- eller eksportlandet og om muligt navnet på leverandøren samt begrundelserne for henstillingen.

3. Denne told må ikke være højere end den midlertidigt anslåede eller endeligt fastsatte dumpingmargen eller den midlertidigt anslåede eller endeligt fastsatte subsidieydelse; den bør være lavere, såfremt en sådan lavere told er tilstrækkelig til at afhjælpe skaden.

4. a) Antidumping- og udligningstold kan hverken pålægges eller forhøjes med tilbagevirkende kraft og finder anvendelse på varer, der overgår til fri omsætning i Fællesskabet efter den pågældende tolds ikrafttræden. Med henblik herpå er det tidspunkt afgørende, på hvilket toldvæsenet godkender klarererens erklæring om, at han agter at angive de pågældende varer til fri omsætning.

b) Træffer Kommissionen imidlertid:

i) for dumpingprodukter afgørelse om

— at der tidligere har foreligget dumping, der forvoldte skade, eller at importøren vidste eller burde have vidst, at eksportøren praktiserer dumping, og at denne dumping ville forvolde skade, og

— at skaden forvoldes af sporadisk dumping, dvs. omfattende dumpingimport af en vare i en forholdsvis kort periode, i et sådant omfang, at det for at udelukke en gentagelse forekommer nødvendigt at pålægge sådanne indførsler antidumpingtold med tilbagevirkende kraft, eller

ii) for subsidierede produkter, under kritiske omstændigheder, afgørelse om

— at skade, som vanskeligt kan afhjælpes, forvoldes af omfattende indførsel i en forholdsvis kort periode af en vare, som nyder godt af eksportsubsidier, der betales eller ydes på en måde, der er uforenelig med bestemmelserne i GATT og i aftalen om fortolkning og anvendelse af artikel VI, XVI og XXIII i GATT, og

— at det for at udelukke en gentagelse af sådan skade, er nødvendigt med tilbagevirkende kraft at pålægge sådanne indførsler udligningstold, eller

iii) for dumpingvarer eller subsidierede varer afgørelse om,

— at et tilsagn er blevet misligholdt,

kan varer, som senest halvfems dage før datoen for anvendelsen af midlertidig told overgik til fri omsætning i Fællesskabet, pålægges endelig antidumping- eller udligningstold; dog pålægges en sådan told med tilbagevirkende kraft i tilfælde af misligholdelse af et tilsagn ikke varer, der er indført før misligholdelsen.

5. Inføres en vare i Fællesskabet fra mere end ét land, opkræves der told med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af sådanne varer, for hvilke der er konstateret dumping eller subsidier, og som forvolder skade, bortset fra indførsel fra leverandører, over for hvilke der foreligger accepterede tilsagn.

6. Anses en erhvervsgren i Fællesskabet for at omfatte producenterne i en bestemt region, giver Kommissionen eksportørerne lejlighed til at give tilsagn i henhold til artikel 10 for så vidt angår den pågældende region. Gives der ikke omgående tilstrækkeligt tilsagn eller opfyldes et sådant tilsagn ikke, kan der pålægges midlertidig eller endelig told, for så vidt angår Fællesskabet som helhed.

7. Er der i forbindelse med pålæggelse af en midlertidig eller endelig antidumping- eller udligningstold ikke fastsat særlige bestemmelser om det modsatte, gælder reglerne for den fælles definition af begrebet varer med oprindelsesstatus samt de dermed forbundne fælles gennemførelsesbestemmelser.

8. Antidumping- eller udligningstold opkræves af medlemsstaterne i den form og i overensstemmelse med

den sats og de andre kriterier, der blev fastsat, da tolden blev pålagt, uafhængigt af told, skat og andre afgifter, der normalt opkræves ved indførsel.

9. Der må ikke opkræves både antidumping- og udligningstold for en vare for at afhjælpe et og samme forhold, der er opstået som følge af dumping eller ydelse af subsidier.

Artikel 14

Fornyet undersøgelse

1. Henstillingen om at pålægge midlertidig eller endelig antidumping- eller udligningstold samt afgørelserne om at godtage tilsagn tages om fornødent op til fornyet undersøgelse. En sådan undersøgelse kan iværksættes enten på en medlemsstats anmodning eller på Kommissionens initiativ, eller såfremt en af de berørte parter anmoder herom og fremlægger positive oplysninger med bevis for nødvendigheden af en undersøgelse. Sådanne anmodninger rettes enten til en medlemsstat eller til Kommissionen. En medlemsstat, der modtager en sådan anmodning, meddeler dette til Kommissionen, som underretter de øvrige medlemsstater. Modtager Kommissionen anmodninger, underretter den medlemsstaterne.

2. Bliver det efter konsultationer klart, at en undersøgelse er påkrævet, genoptages proceduren i overensstemmelse med artikel 7, såfremt omstændighederne krævet det. En sådan genoptagelse påvirker ikke i sig selv de gældende foranstaltninger.

3. Når det i henhold til undersøgelsen, som udføres enten med eller uden genoptagelse af proceduren, findes påkrævet, ændres, tilbagekaldes eller ophæves foranstaltningerne af Kommissionen.

Artikel 15

Tilbagebetaling

1. Kan en importør godtgøre, at den opkrævede told overstiger den faktiske dumpingmargen eller subsidieydelsen, når der tages hensyn til anvendelsen af vejede gennemsnit, tilbagebetales det overskydende beløb; er der truffet midlertidige foranstaltninger, gælder samme betingelser for frigivelse af sikkerhed.

2. Med henblik herpå kan importøren inden tre måneder fra tidspunktet for disse produkters overgang til fri omsætning indgive en anmodning til den medlemsstat, på hvis område overgangen til fri omsætning har fundet sted. Den pågældende medlemsstat videresender hurtigst muligt anmodningen til Kommissionen med eller uden udtalelse om dens berettigelse. Kommissionen skal undersøge anmodningens berettigelse og, efter konsultationer, afgøre om og i hvilken udstrækning medlemsstaterne bør efterkomme anmodningen i betragtning.

Artikel 16

Afsluttende bestemmelser

Denne henstilling udelukker ikke anvendelsen af:

1. særlige bestemmelser; som er fastsat i aftaler mellem Fællesskabet og tredjelande;
2. særlige foranstaltninger, såfremt sådanne foranstaltninger ikke er i modstrid med forpligtelserne i henhold til GATT.

Artikel 17

Ophævelse af eksisterende lovgivning

Henstilling 77/329/EKSF ophæves.

Henvisninger til den ophævede henstilling skal betragtes som henvisninger til nærværende henstilling.

Artikel 18

Medlemsstaternes opfyldelse af deres forpligtelser

Medlemsstaterne træffer alle egnede foranstaltninger med henblik på inden for de fastsatte tidsfrister at opfylde deres forpligtelser med hensyn til beskyttelse mod dumpet eller subsidieret import i henhold til denne henstilling. De underretter Kommissionen herom. Denne meddeler de øvrige medlemsstater disse oplysninger.

Artikel 19

Ikrafttræden

Denne henstilling meddeles medlemsstaterne og offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Den anvendes fra den 1. januar 1980.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. december 1979.

På Kommissionens vegne
Wilhelm HAFERKAMP
Næstformand

BILAG

LISTE OVER EKSEMPLER PÅ EKSPORTSUBSIDIER

a) Statens ydelse af direkte subsidier til virksomheder eller erhvervsgrene betinget af disses eksportresultater.

b) Valutahjemtagelsesordninger eller anden lignende praksis, der omfatter ydelse af en eksportpræmie.

c) Indenlandske transporttariffer og fragtrater for eksportforsendelser fastsat eller påbudt af staten på mere favorable betingelser end for indenlandske forsendelser.

d) Statens eller statslige organers levering af importerede eller indenlandske varer eller tjenesteydelser til brug ved produktionen af eksportvarer på mere favorable betingelser end for leveringen af samme eller direkte konkurrerende varer eller tjenesteydelser til brug ved produktionen af varer til hjemmeforbrug, såfremt (når der er tale om varer) disse betingelser er mere favorable end dem, eksportørerne kan opnå ad kommerciel vej på verdensmarkederne.

e) Hel eller delvis fritagelse, eftergivelse eller udsættelse i eksportøjemed af direkte skatter eller bidrag til sociale sikringsordninger, som er betalt eller skal betales af industri- eller handelsvirksomheder. Uanset ovenstående behøver en sådan udsættelse af skatter og bidrag ikke udgøre ekspertsubsidier, f. eks. hvis der opkræves passende renter.

f) Særlige fradrag, der har direkte relation til eksport eller eksportresultater, og som ved beregningen af grundlaget for de direkte skatter indrømmes ud over dem, der gives i forbindelse med produktion bestemt for hjemmeforbrug.

g) Fritagelse eller eftergivelse af indirekte skatter på produktion og distribution af eksportvarer, der overstiger de indirekte skatter, der opkræves på produktion og distribution af samme varer, når disse sælges til hjemmeforbrug. Problemet vedrørende for vidtgående eftergivelse af merværdiafgift henhører udelukkende under dette punkt.

h) Fritagelse, eftergivelse eller udsættelse af indirekte flerledsafgifter opkrævet i tidligere led på varer eller tjenesteydelser, der anvendes ved produktionen af eksportvarer, ud over fritagelsen, eftergivelsen eller udsættelsen af tilsvarende, indirekte flerledsafgifter opkrævet i tidligere led på varer eller tjenesteydelser, der anvendes ved produktionen af samme varer solgt til hjemmeforbrug; fritagelse, eftergivelse eller udsættelse af indirekte flerledsafgifter opkrævet i tidligere led kan dog bevilges for eksportvarer, selv om dette ikke er tilfældet for samme varer solgt til hjemmeforbrug, hvis disse indirekte flerledsafgifter opkrævet i tidligere led vedrører varer, der indgår som en fysisk bestanddel (det normale svind taget i betragtning) i eksportvaren. Dette punkt omfatter ikke merværdiafgiftsordninger og afgiftsjusteringer ved grænsen i forbindelse hermed.

i) Eftergivelse eller godtgørelse af importafgifter ud over dem, der opkræves på importvarer, der indgår som en fysisk bestanddel (det normale svind taget i betragtning) i eksportvaren; dog kan en virksomhed i særlige tilfælde som erstatningsvarer anvende hjemmemarkedsvarer i samme mængde og med samme egenskaber og karakteristika som importvarerne for at nyde godt af denne bestemmelse, hvis indførslen og de tilsvarende eksporttransaktioner finder sted inden for en rimelig frist, som normalt ikke må overskride to år. Dette punkt omfatter ikke merværdiafgiftsordninger og afgiftsjusteringer ved grænsen i forbindelse hermed.

j) Statens (eller særlige statskontrollerede organers) indførelse af eksportkreditgaranti- eller forsikringsprogrammer, af programmer for forsikring eller garanti mod omkostningsstigninger for eksportvarer eller af programmer mod kursrisici til præmiesatser, som er klart utilstrækkelige til på lang sigt at dække omkostninger og tab i forbindelse med gennemførelsen af sådanne programmer.

k) Statens ydelse (eller ydelse gennem særlige organer, som er kontrolleret af staten og/eller handler under dennes myndighed) af eksportkreditter til rentesatser, der er lavere end dem, som de må betale for at skaffe sig kapital til dette formål (eller skulle betale, hvis de optog lån på de internationale kapi-

talmarkeder for at tilvejebringe kapital med samme forfaldsperiode og i samme valuta som eksportkreditten), eller hel eller delvis overtagelse af omkostninger, som bæres af eksportører eller finansieringsinstitutter i fonbindelse med opnåelsen af kreditter, for så vidt de anvendes til at sikre en væsentlig fordel med hensyn til eksportkreditbetingelserne.

Hvis oprindelses- eller eksportlandet er part i en international aftale om offentlige eksportkreditter, i hvilken mindst tolv af de oprindelige parter i aftalen om fortolkning og anvendelse af artikel VI, XVI og XXIII i GATT deltager pr. 1. januar 1979 (disse oprindelige parter har indgået en senere aftale eller hvis oprindelses- eller eksportlandet i praksis), eller hvis anvender rentesatsbestemmelserne i forbindelse med den pågældende aftale, vil en fremgangsmåde med hensyn til eksportkredit, der er i overenstemmelse med disse bestemmelser, ikke blive betragtet som eksportsubsidier.

l) Enhver anden byrde for statskassen, som udgør en eksportsubsidieydelse i den i artikel XVI i GATT anvendte betydning.

Noter:

I dette bilag

1. Betegner udtrykket »direkte skatter« skatter på lønninger, fortjenester, renter, lejeindtægter, royalty og enhver anden form for indkomst samt ejendomsskatter.

2. Betegner udtrykket »importafgifter« told samt andre skatter og afgifter, som ikke er nævnt andetsteds i disse noter, og som opkræves ved indførsel.

3. Betegner udtrykket »indirekte skatter« afgifter på salg, punktafgifter, omsætningsafgift, merværdiafgift, koncessionsafgift, stempelafgift, afgifter ved overdragelse, skatter på lager og materiel, grænseafgifter og alle andre afgifter end direkte skatter og importafgifter.

4. Forstås ved indirekte skatter »opkrævet i tidligere led« skatter opkrævet på varer eller tjenesteydelser, der anvendes direkte eller indirekte ved fremstillingen af en vare.

5. Forstås ved indirekte »flerledsafgifter« afgifter, som er fordelt på flere led, og som opkræves, hvor der ikke eksisterer nogen mulighed for senere skattegodskrivning i tilfælde af, at varer eller tjenesteydelser, der er afgiftspligtige i et bestemt produktionsled, anvendes i et senere produktionsled.

6. »Eftergivelse« af skatter omfatter tilbagebetaling af skatter eller skattenedslag.